

опушената икона, кръсти се съ вѣра и шепне нѣкаква молитва. Въ единъ отъ жглитѣ на стаята, изъ дрипи и парцали се обажда дѣтски гласъ. Той е жаленъ, съкрушава сърцето и изтръгва въздишки. Това е малкото, родило се прѣди мѣсецъ дѣтенце.

То иска да суче, но майката е слаба, гладна . . . А бащата е боленъ, безъ работа.

Стъмни се. Звѣздитѣ се показаха на небосклоне. Вѣтрътъ съ още по-голъма яростъ свирѣше. Снѣгътъ прѣстана да вали, но силно скриптѣше подъ краката на минувачитѣ.

Бащата подпрѣ глава на рѣцѣ и дълбоко се замисли. Майката се опита да нахрани бозайничето, но то все плачеше . . .

Боянчо и Борисъ бѣха легнали гладни. Тѣ стояха още будни, но не смѣха да се оплачатъ.

— Бате, каза по-малкото братче — Борисчо, нали тая нощъ се роди Христосъ ?

— Да, тая нощъ . . .

— Въ пещера тъмна и студена, като нашата стая, се роди Той. Така, нали ? . . . Учителътъ ни каза това. Майка му го положила въ слама, за люлка ималъ ясли. И Той е билъ сиромасъ като насъ.

Бащата чу разговора на двѣтѣ си дѣтица. Дигна глава и като хвърли погледъ къмъ постелката, дѣто се бѣха сгушили, каза съ треперещъ гласъ :

— Дѣца, Христосъ най-добрѣ разбираше живота на бѣднитѣ. Ето защо учеше хората на любовъ. Той обичаше всички, а най-много дѣцата. Богатитѣ учеше да помагатъ на бѣднитѣ, да живѣятъ съ тѣхъ, като братя. Той казваше, че оня, който има двѣ ризи, да даде едната на онзи, който нѣма . . . И хората го слушаха, вѣрваха го и вършеха онова, що ги учеше. Отъ тогава се измина много врѣме. Нѣкои забравиха това хубаво учение и тръгнаха по пътя на злото . . . Всѣки гледа да стане богатъ, като не жали другитѣ . . .

Въ това врѣме се почука на вратата. Майката трепна, бащата изви глава, а дѣцата се свиха въ чергата.